

Ако я проследимъ, лесно ще разберемъ тайната на това търсене. Между клончетата на дърветата или на земята ще намѣримъ гнѣздо и въ него нѣколко голи и слѣпи пиленца. При всѣкой шумъ тѣ си отварятъ жълтитѣ устица и пицятъ.

Скрийте се задъ нѣкое дърво и седете мирно!

Следъ една две минути до гнѣздото долита птичка, туря въ жълтитѣ устица на пиленцето червейче и пакъ отлита.

Ето и разгадката на тази трескава дейность на птицитѣ, която забелязваме къмъ края на пролѣтѣта. Разбирате ли сега, защо уловената птица въ това време умира въ неволя? Тя има кжща, има деца, които много обича и отъ мжка за тѣхъ умира.

Но какво удоволствие е да се ловятъ птичкитѣ особено когато тѣ иматъ малки пиленца?

Вмѣсто ловъ, нека преминемъ сега къмъ друго нѣщо; то може да бжде и добро и лошо, споредъ както се върши, но, въ всѣкой случай, не е по-малко увлѣкателно отъ ловенето на птици. Това е особенъ видъ ловъ, за който нѣма нужда нито отъ мрежа, нито отъ капанъ, нито отъ оржжие. Този ловъ съществува навсѣкжде, дето има палави деца. А де ли ги нѣма?

Ако искате, азъ ще ви запозная съ тѣзи ловци.

Сутринъ рано по селскитѣ улици се чува шумъ, глъчка, викъ. Ту на една, ту на друга кжща се отварятъ пжтнитѣ врата, изъ която излизатъ овце, агнета, крави и свини; тѣ блѣятъ и реватъ, грухтятъ, а следъ тѣхъ боси деца съ пръчка въ ржка ги каратъ къмъ края на селото; тука ги чакатъ пастиритѣ, които ги закарватъ на паша, а боситѣ деца се събиратъ на купъ и се съветватъ, какво да правятъ.

Нито въ полето, нито въ гората има нѣщо за